

Csak úgy 2. fejezet

Ariana, kedd 26 december 2023 - 14:12:37

2.

R á érsz?

Legsz ívesebben elk ülden ém a francba, v ég ül m égis csak annyival b üntetem, hogy figyelmen k ív ül hagyom az üzenet ét. B ár lehet, hogy a v ég én magammal tolok ki, akkor sem kapja meg egyk önnyen sem a v álaszomat, sem engem.

Tudom, hogy haragszol.

Az nem kifejez és! El ég rendesen be vagyok r ágva r á a m últkori ért, de b ír n ám v égleg elzavarni, pedig azt kellene. Igazs ág szerint m ár r égen meg ideje lenne, csak nem megy. T úls ágosan hi ányozna, ha elt qnne az életemb Ql.

Így van.

Nagyon gyorsan reag ál, mintha csak azt lesn é, mikor írok neki. Ami tekintve az Q mobiloz ási szok ásait, majdhogynem elk épzelhetetlen sz ámomra.

Sajn álom. Felveszed, ha h ívlak? Vagy felmehetek?

Ül ök a telefonnal a kezemben, hezit álok, pedig pontosan tudom, hogy v ég ül hov á fog kifutni az este. M égis h úzom az id Qt, mintha b árkinak bizony ítan ék vele valamit. Istenverte h ülye vagyok, legal ább én ne tagadjam, mi kell nekem. Vagyis ink ább ki.

Itthon vagyok.

T íz perc, m íg ide ér. Nem csoda, p ár utc ára lakik, épp annyi id Qm van, hogy lezuhanyozzak, a fel ölt öz éssel m ár nem igaz án b íbel Qd öm, felkapok egy meleg ít Qt és az els Q p ól ót, ami a kezembe akad. Ahogy magunkat ismerem, úgysem sok áig lesz rajtam ruha.

Torn ád ók ént kapom telibe Csabit. Érz Qdik a h ónapokig tart ó elfojt ás, m ár maga a v ágyakoz ás leteper, ami bel Qle árad.

K ényeztet. Olyan ter ületeket is bej ár, amelyeket ennyi év alatt m ég soha. Nem tudom, ez bocs ánatk ér és, vagy egyszer qen ilyenje van, de eszemben sincs tiltakozni. S Qt, azt hiszem, az eszem jelen sincs.

K ét teljes h étig b írta, miel Qtt fel ülkerekedett benne a hi ány. Nem tudom, pontosan az eny ém, vagy csup án a szexualit ás é, egy ideig gondolkodom rajta, hogy megk érdezem t Qle, azt án lebesz élem r óla magam. Teljesen felesleges, úgyis én j önn ék ki bel Qle rosszul. Így

viszont csak hever észek sz ótlanul Csabi mellett, figyelem, ahogy a has án elny úlva, lehuny sz szemmel pihen. A vicces az eg észben, hogy ilyenkor m ár nem merem meg érinteni.

Te hogy b írod ezt?

Összevonom a szem öld ök öm, és igyekszem megfejteni, pontosan mire vonatkozik a k érd és, de nem j öv ök r á.

Mit?

Megmoccan, lust án r ám pillant. A tekintete f ürk ész Q, szinte s úlya van.

Az egyed üll étet.

Na, ezzel v égk épp elbizonytalan ít.

Épp t ársas ágom van, azt hittem, ez neked is felt qnt.

Mosolyra h úz ódik a sz ája, egy darabig n ém án figyel, azt án folytatja ezt a lehetetlen t ém át.

Mi ért nincs soha senkid?

Egyb Ql k ét l ábbal tipor r á a leg érz ékenyebb pontomra, és esk üsz öm, m ég taposg ál is rajta. Nem b írom tartani a szemkontaktust, a p ár n ára hajtom a fejemet, mik özben l ázasan gondolkodom, mit is kellene felelnem erre.

Mondjuk úgy, hogy engem neh éz megfogni.

De ennyire? faggat tov ább, ny qg ös morran ást v áltva ki bel Qlem. Ha felh úz, a k ép ébe v ágom az igazat, azt án mehet, amerre l át.

Aki pedig megfog, azt nem b írom elengedni teszem hozz á, óvatos k önt ösbe b újtatva a vallom ásom, és r észben rem énykedek, hogy veszi a lapot, m ásr ész az ért foh ászkodom, hogy ne. Visszaford íthatatlan szakad ékot v ájna k öz énk, ha érten é.

Vibr ál a csend a szob ában. Neh éz, fojt, szinte alig kapok leveg Qt, hi ába emelkedik és s üllyed a mellkasom folyamatosan, el ég oxig ént juttatva a t üd Qmbe. F élek.

Miattam nincs senkid?

Legsz ívesebben sik ítan ék a frusztr áci ót ól. V ég ül egyszer qen figyelmen k ív ül hagyom, felkelek, és a f ürd Qbe megyek. Pedig ez vesz élyes j át ék, mert t ül egy értelm q a v álasz, és k önnyen lehet, hogy mire vissza érek a szob ába, Csabinak m ár csak a h qlt hely ét tal álom. M égis musz áj, hogy egy kicsit kiszakadjak a k özel éb Ql, miel Qtt sz ínt vallok.

A csemp ének t ámasztom a homlokom, m élyeket l élegzem, a falba ökl öz ök. Vigy áznom kellett volna, mit mondok, most fogalmam sincs, mi lesz a k övetkez Q l ép és. H úzom az id Qt, pedig teljesen felesleges. Annyira nyilvánval óv á tettem a dolgokat, hogy ennyi er Qvel nyugodtan

elmes élhettem volna, hogy hat éve totál bele vagyok zúgva. Elzárom a csapot, alig töröközöm meg, és úgy, ahogy vagyok, meztelenül visszamegyek. A fizikai kitárlkozással sosem volt bajom, ez a lelki most megvisel.

Nem akartam önkretenni az életed.

Nem tetted önkre végomrá felé sem pillantva, mert gyáva vagyok, nem vagyok felkészülve arra, hogy lássam, milyen arcot vég. Ha szán engem, biztosan kifutok a világból.

Húzzak ki a képből?

Inkább ne bosszants hűyes égekkel sóhajtom fásultan, és miután magamra veszek egy alsót, megfordulok. Csabi olvashatatlan, leginkább talán elveszettnek nevezném, legalábbis ahogy üldögél az ágyam szélén, félíg felöltözve, tanácstanul, nagyon annak ténik. Kinyújtja a kezét, én pedig gondolkodás nélkül ülhetek hozzá. Átöleli a derekam, engedi, hogy az ujjaim a hajába csússzanak, és kiélvezem a lágy tincsek csiklandozását a kezemen és a hasfalamon. A fenébe is, túl sem élem, ha nem látom többé.

Senki nem mondta, hogy egyedül kell lenned felelem inkább halkan, erre viszont elenged, és arrébb húzódik. Melléülök, némán bambulunk magunk elé hosszú percekig. Ennéláltalában beszédesebbek vagyunk.

Csabi felsóhajt, megpaskolja a combomat, és rám mosolyog, mielőtt felkelne. Az elszobában bevár, úgyis én engedem ki, és bár arra számítok, innentől megint semmi fizikai kontaktus, olyan hűvvel csókol meg, hogy leszédülök a lábamról.

Meg sem érdemlem motyogja, de nem hagy idét reagálnom, annyi feladatom marad, hogy becsukjam utána az ajtót. Ahhoz hozzászoktam, hogy semmi ígéret, de már rég letértünk az ismerős ösvényről.

És most & hogyan tovább?

Ahogy a tömeget pásztázom, a tekintetem megakad Csabin, pedig tudatosan nem Qt kerestem. A volt barátjánál Qjével beszélget, vagyis leginkább hallgatja lehajtott fejjel a csajt, miközben néha bólogat. A hátát a falnak veti, látom rajta, hogy elég sokat ivott. Aztán felnéz, egyenesen rám, én pedig zavartan fordulok el.

Percekkel később ugyanott találok Qt, a kies Q, beszélget Qs részen, ez úttal egyedül. Nem sokáig mérlegelek, amikor odamegyek hozzá, mert szinte ordít róla, hogy teljesen össze van zuhanva, én pedig borzalmasan szeretnék segíteni neki, ha nem ráz le. Ettől viszont teljesen feleslegesen tartok, mert amint melléérek, közelebb húzódik

hozzám.

Történt valami?

A fejét ingatja, nem mond semmit, egy idő után pedig megunom a némaságot.

Jól van, békén hagylak.

Ne!

Utánam kap, a kezemet fogja meg, óvatosan visszahúzza a falhoz, és teljesen lesokkol azzal, hogy megcsókol. Automatikusan toloom el magamtól annak ellenére, hogy megveszek az érintésért.

Mit csinálsz?

Nem felel, csak ismét a számra nyomja a sajátját. Ez úttal hagyom, úgysem tartott íthatnám el, bár remélem, józanodás után nem engem hibáztat majd, ha megbánja.

Oldalról nekem dől, és a nyakamhoz hajtja a fejét, a falhoz hasonlóan simul ugyan a hátunknak, én mégis csak a teste forróságára bírok koncentrálni. Közben azonban nem merek szétnézni, hogy ki látott és ki nem, de abban biztos vagyok, hogy Csabi lebuktatta saját magát.

És ha már itt tartunk, minket is, már ha látezik olyan, hogy mi.

Menjünk innen! Nem akarok itt lenni!

Megpróbálok a szemébe nézni, de makacsul bábjik hozzám, nem engedi, hogy lefejtsem magamtól. Azt hiszem, így védekezik ellene, hogy bele kelljen gondolnia abba, mit miquel épp.

Hová?

Hozzád.

Felőhajtok. Egyébként is jobb ötletnek tartom, hogy magammal vigyem, de az a cucca a haverjainál, az enyém Zolinál, szóval nem lesz egyszerig menet megszerezni Qket. Az biztos, hogy én el nem kisérem hozzájuk.

Jól van. Hozom a dzsekimet. Kint találkozzunk – mondom, és bár látom a tekintetében a kétségbeesést, amikor rám néz, végül bólint, majd szó nélkül elindul. Pszintén remélem, hogy nem lesz semmi gond. Mondjuk nem tudom, melyikünk ért aggodom jobban, mert Zoli abban a pillanatban lekap a tiszke örömről, amint hallótávolságba érek.

Ezt most jönlátam?

Nagyon kiakadt, de hát ez van. Várható volt, tekintve, hogy évek óta jöban vagyunk, és soha egyetlen szóval sem említettem neki, mégis kibe vagyok annyira reménytelenül beleesve. Összesen annyit tudott kiszedni belőlem, hogy régi és nagyon bonyolult ügy. Hát, Csabi elintézte.

Nem tudom, mit láttál – hárítok tőke feleslegesen, mert Zoli azonnal visszavág.

Ne j átszd a h üly ét! Csabi? Komolyan? N ála es élytelen vagy.
Ezen felr öh ög ök, mire Zoli hatalmas szemekkel n éz r ám.

Basszus, Q az, akivel kavarsz?!

H át ennyi. Összerakta a k épet, b ár nem is volt neh éz. Nem
v álaszolok, úgysincs értelme. Tagadni nem fogok ezek ut án,
meger Qs íteni pedig nem akarom, mert minek.

Most mennem kell.

Meg sem hallom, hogy ut ánam ki ált, abszol út nem érdekel. Holnap
j öhet a fejmos ás, most jobban izgat, hogy Csabival mi a helyzet.
A hely el Qtt tal álom meg, a volt bar átn Qje épp fennhangon osztja, olyan
dolgokat v ág a fej éhez, ami ért nem irigylem a sr ácot. Tal álkozik a
tekintet ünk, de a csaj kisz úrja, és h átrafordul hozz ám. H ú, ha
szemmel ölni lehetne, v álaszthatn ék a hal álnemek k öz ül.

Tess ék, viheted. A ti éd lehet, én lemondok r óla.

Ez j ó nagy pof átlans ág, m égsem akarom felvenni a keszty qt. Épp
rohadtul nem hat meg a hiszti, Csabit akarom elvinni innen. P viszont úgy
t qnik, meg akar v édeni, vagy valami ilyesmi.

Szabi kicsit hamarabb volt k épben sz ólal meg, ett Ql viszont az
én állam is leesik. M ég sosem l áttam, hogy Csabi gonoszkodott volna.
Nem is az igazs ág miatt, abban semmi b ánt ó nem volt, hanem ahogyan
mondta &

Na, gyere!

Megragadom a karj át, és az utca fel é h úzom. Megk önnyebb ülten
l átom, hogy senki nem j ön ut ánunk, most biztosan sokkot kaptak. Nem
fogom fel, mi üt ött Csabiba, de eg ész úton nem besz él hozz ám, a
k érd éseimre is csak a v áll át vonogatja, úgyhogy feladom. Tal án
j ózanul majd el árulja.

Amint el ér ünk hozz ánk, let ámad. Szenved élyes és k övetel Qz Q,
azonnal felizz ít, b ár m ég egy ébk ént sem utas ítottam vissza soha.
R áad ásul megkapom Qt, ami a ritka alkalmak egyike, így igyekszem
elrakt ározni magamban, ahogy ny ög és s óhajtozik alattam, az arc át,
ahogy megfesti az élvezet. Min él tov ább pr ób álom h úzni az éjjelt,
de hi ába, a k éj maga al á temet minket, és lassan r ánk is hajnalodik.
Figyelem, ahogy a f ügg öny ön át enyh én besz ökik a f ény, Csabi
azonban nem mozdul, lust án fekszik a has án, és engem n éz. Meg
akarom k érdezni, mi ért nem árul el semmit, de mire összeszedn ém
a b átors ágom, megel Qz.

Nem akarok visszamenni a val ó vil ágba. J ó itt veled.

El Qsz ör elakad a szavam. Csabi k özelebb f észkel Qdik, a nyakamba
szuszog, és t ényleg annyira j ó így, hogy legsz ívesebben el sem
engedn ém.

Éz is a val ó vil ág felelem, mire halkan felnevet.

Alhatok n álad?

N égy év alatt egyszer sem maradt éjf éln él tov ább. Az, hogy mellette alhatok el, és tal án mellette ébredek, ism ét felhorgasztja bennem a rem ény szunnyad ó sz örnnyeteg ét, es élyem sincs visszazavarni a m élys égbe.

Persze.

A szuszog ás át hallgatva nyom el az álom, b ár abban sem vagyok biztos, hogy eddig ébren voltam, és mindez megt ört ént &

Reggel m ég mindig az ágyamban tal álom, ett Ql pedig v égtelen nyugalom sz áll meg. Eg észen id áig nem b íztam abban, hogy valaha arra kelek, hogy velem van. Hossz ú ideig b ámulom, nem merem fel ébreszteni, nem akarom, hogy elillanjon a var ázs. F él óra is eltelhet, mire megmoccan, kinyitja a szem ét, és k óm ásan m éri fel, merre van. V árom a kiakad ást, de csup án meglep Qdik egy pillanatra.

J ó reggelt! motyogja, és a p ár n ához b újik, abba szuszog.

Mennyi az id Q?

Tizenegy.

Basszus.

Fel ül, a takar ó az öl éig lehullik, én pedig élvezem a l átv ányt, ahogy Csabi álmosan a haj ába t úr, az eddigin él is jobban sz étzil álja a tincseket. Iszonyat szexi k ócosan.

Sietsz?

Megr ázza a fej ét, és hatalmasat ás ít.

Lehet, hogy most am úgy is elb újok kicsit.

Meg tudom érteni ezt a gondolatot, igazs ág szerint azt is furcs állom, hogy nincs teljes p ánikban. Az eddigi viselked ése alapj án arra sz ám ítottam, hogy kiborul, b ár az elm últ id Qszakban t öbbsz ör meglepett.

Tegnap minimum ötvenen l áttak minket.

R ám n éz, azt án lassan b ólint. H átrafordul, a telefonj á ért ny úl. Az arca mint a maszk, ahogy a k éperny Qn t áncolnak az ujjai, azt án viszont fels óhajt.

Dr áma van? érdekl Qd öm, mire v állat von. Valamit ír, r á p ár m ásodpercre a mobil megrezzen a kez ében, lassan a f ül éhez emeli. Csak a v álaszait hallom, de abb ól is el ég egy értelm q a szitu áci ó.

Szabin ál. Igen, n ála aludtam. H át sakkozni nem tudok. Itt elmosolyodik, gyan ítom, arra k érdezett r á a h ív ó, mit csin áltunk az éjjel. Hogy mi óta tart? R ám pillant, van a tekintet ében valami megfeythetetlen. N égy éve. Nem, j ól hallottad, éve. Mi ért

mondtam volna? Volt hozzá bármi közöd? Ez egyedül rám tartozik. Aha, majd talán álkozunk este.

Maga mellé dobja a telefont, és visszatér. Látszik, hogy kivette az erejét az előbbi beszélgetésből, és nekem is akad egy-két dolog, amit tisztázni szeretnék vele.

Elmondod végre, miért viselkedsz ilyen furán? Továbbra is hallgat, az én türelmem viszont teljesen elfogy. Csabi! Felpattan az ágyról, felalá kezd járni, megőrít vele. Legszívesebben megállítanám, és visszaültetném, de kénytelen leszek kivárni, míg magától beavat, hacsak nem akarom elijeszteni. Az így is nyilvánvaló, hogy a szakadék szélén tándol, úgyhogy visszaveszek, lágyabban fogok hozzá.

Mi a baj?

Az, hogy & Frustráltan a hajába tőr, aztán röviden felnevet.

Tudod, hányszor akartalak megkérni, hogy legyünk együttl?

Sokkot kapok. Soha fel nem merült bennem, hogy ilyesmi jár a fejében, annyira távolinak tűnt a lehetőségek, hogy többet akarjon. Egyetlen jelet sem adott az évek alatt, az utolsó pár hetet nem számíttva.

Komolyan?

Csak ennyit bírok kinyögni. Csabi elmosolyodik, és bólint, én pedig egyszerre nem hiszek a fülelemnek. Hogy a bánatba nem vettem észre?

Nem mertelek megkérni. Az, hogy esetleg kinevetsz, nem volt annyira érdekelmem, mint hogy azt kéred, vállaljam fel. Gyáva vagyok, és ezt győzőlöm. Azt hiszem, saját magammal együttl. Annyira irigylem, hogy te ki vagy békülve azzal, aki vagy. Gondoltam rá, hogy elengedlek, meg is próbáltam, de azt hittem, belepusztulok, ha elképzeltelek hosszú úton valaki másval.

Megijeszt. Félek, hogy ez a hirtelenség és kétségbeesés és valami olyasmibe taszítja, amit nagyon nem szeretnék. Sosem volt az a típus, aki kért tényleg magában, de az ilyen gondolatok szokták rávenni az embert valami butaságra. Úgyhogy hosszan mérlegelek, mire óvatosan megszólalok.

Én tudom, ki vagyok. Te ki vagy?

Olyan elveszettség tombol a tekintetében, hogy az leírhatatlan. Kinyitja a száját, de többszöri nekifutásra sem jön ki hang a torkán.

Felkelek, hozzá sétálok, végigsimítok az arcán.

Nem szóltam bele, mert ez a te harcod. De ha szeretnék, itt vagyok. Bólint, mély levegőt vesz, lassan kifújja. Még a szemét is lehunyja, miközben halkan vágyszol.

A fiúkat szeretem. Vagyis leginkább tényleg, ne értsd félre, de & Nyugi – szakítom félbe, mert ezt a részét, azt hiszem, már nem

kell magyar áznia. És tegnap mi billentett át?

Ha azt mondom, egy k önyv, kinevetsz?

Az r ád vallana mosolyodom el. Megcs ókol, és most el Qsz ör nem érzek semmi keser qs éget k özben. Ez most t ényleg az eny ém, nekem sz ól, Qszinte. Az m ár m ás k érd és, hogy jelent-e b ármi v áltoz ást, de nekem épp el ég, hogy tudom, lapul érzelem az érint ései m ög ött, nem csak a fizikai v ágy hajtja. Azt hiszem, enn él t öbbre nincs is sz üks égem jelenleg.

Fogalmam sincs a hogyan tov ábbr ól neveti, miut án elh úz ódik. A ruh ái ért ny úl, lassan ölt özni kezd, vissza akarom tartani.

Azt mondtad, nem sietsz sz ólalok meg, mire megakad a mozdulatban. Reggeli?

Megnyalja a sz ája sz él ét, érezhet Qen m érlegel, de v ég ül v állat von. Az ölt öz ést ugyan befejezi, azt án megv ár, velem t ölti a nap h átral év Q r ész ét is. B úcs úz áskor viszont csak annyit íg ér, hogy keresni fog, ha kicsit rendbe teszi az élet ét. A semmin él t öbb, hiszen által ában ennyi szokott jutni nekem & M égis ott a g örcs a gyomromban, amint bez ár ódik m ög ötte az ajt ó.

Amikor bel épek, sehol sem l átom Csabit, b ár kor án is érkeztem, m ég alig l ézeng valaki a klubban. Zoli viszont azonnal kisz úr, int, én pedig kiss é f élve telepszem le mell é. Az elm últ napokban ker ültem és ler áztam, ami egyr észet nem vall r ám, m ásr észet pedig val óban elismerem, hogy bunk ó és bosszant ó dolog volt t Qlem. Pedig h árom éve a legjobb bar átomnak nevezem, sz óval nem is értem, mi ért csin áltam, és val ósz ín qleg Q sem, pont ez ért ilyen m érges r ám.

J ól elt qnt él.

A hangj áb ól s üt a neheztel és.

Bocs.

Sz óval & K özelebb h úz ódik, hogy biztos senki m ás ne hallja rajtunk k ív ül. Te és Csabi? Ez komoly, vagy én értettem f élre valamit m últ h éten?

J ól értetted ismerem el, mire els Q reakci ók ént f üttyent egyet. Ezzel viszont magunkra vonja a figyelmet, és kap t Qlem érte egy cs únya pillant ást, ami pont nem hatja meg. J ó, ford ított esetben engem se nagyon érdekelne.

Mi óta? Akir Ql nagyon r ébuszokban besz élt él, az Q?

B ólintok, erre teljesen elk épéd. Ha nem lenne oka a megd öbben észre, ez ért most biztosan kir öh ögn ém. Pedig gyan ús, hogy egy hete lassan leesett neki a t ény, csak épp elhinni nem merte a dolgot, amit

nem csodálok. Csabiról én sem mondanám meg, ha épp nem velem kavarna.

Legszívesebben elküldenélek a bányába, amiért eltitkoltad, mert mindig nehezteltem érte, így viszont teljesen megértem. A franc se feltételezte volna pont róla.

Helyeslek. Örülök neki, hogy megért, ettől viszont ismét elfog az aggodalom, hogy Csabi miként veszi az akadályokat. Vasárnap óta csak üzenetben kommunikálunk, bár ez jobb, mint ahogyan eddig. Tudom, hogy beszélte a barátjaival, és hogy vegyesen alakult a reakciójuk, elmesélte, hogy a szüleit még nem merte beavatni, csak a testvérét. Talán nem ártott volna, ha felhívom, de olyat eddig sosem csináltam. Mindig Q keresett, Q írt, és csak most jutott el a tudatomig, hogy esetleg rajtam is múlt. Hogy én szintén adhattam volna több jelet &

Még itt vagy?

Elröhögtem magam. Zolira nézek, aki épp egy felest tol az orrom alá. Koccintunk, és iszunk, a gondolataim közben újra Csabi körül forognak. Épp ráveszem magam, hogy felhívjam, amikor megjelennek a haverjai, nélek üle. Páltaiban később jön kicsit, mert segíteni szokott otthon, mégis egy rakat rosszabbnál rosszabb forgatókönyv jut eszembe. Gyorsan elhessegetem magamtól, és Zolit faggatom a hétéről. Szerencse, hogy mindig Q beszélédre, mert a következő Q félórán belül kitarthat a mondandója, én pedig mindent megteszek, hogy képesek legyek koncentrálni is rá. Aztán megjelenik Csabi, és szokás szerint már a látványától végem van.

Figyelemmel kísérem az útját. A barátaihoz megy, egyesével keztenyújt a fiúknak, pusztit ad a lányoknak. Aztán észrevesz, rám mosolyog, és van ebben a mosolyban valami végtelenül felszabadult. Megindul egyenesen az asztalunkhoz, köszön Zolinak, aztán lehajol, és pusztit ad a szármra, mielőtt megtámaszkodna a székelemre.

Kicsit később csatlakozhatok hozzáatok? Kérdezi, én pedig bambán pislogok vissza rá, mielőtt leesik, hogy a válszomra vár.

Persze vágom rá, aztán Zoli felé fordulok. Nem gond, ugye?

Dehogya gond!

Akkor később jönök még feleli Csabi, és még egy apró pusztit kapok az arcomra, mielőtt visszatér a barátaihoz. Ahogy látom, nem csak engem lepett meg, Csabi azonban mintha észre sem vennie a zavarukat. Kicsit emlékeztet a hozzáállására a gimire, amikor abszolút figyelmen kívül hagyta a többiek szívatását. Ennyire könnyen tüllendült volna, csupán az elhatározás volt nehéz?

Ezek szerint egy ütt vagytok hivatalosan is? faggat Zoli, amikor ismét kettesben maradunk, erre viszont megvonom a vállam.

Úgy t qnik.

Mi ért, te err QI nem tudt ál?

Engem elfelejtett beavatni r öh ög öm el magam, de az igazat megvallva, nem tudok mit kezdeni a helyzettel. Nem szoktam hozz á, hogy boldog legyek, és azt hiszem, valami ilyesmi érz és lehet. És ez még semmi ahhoz k épest, amikor Csabi t ényleg csatlakozik hozz ánk, és hajnalban ismét velem j ön haza. Ez úttal meg sem k érdezi, annyira természetesen veszi a dolgot, és én b ízom benne, hogy t ényleg az. Hogy mostantól t ényleg l étezik a Mi & M égis tiszt ázni szeretn ém, nehogy feleslegesen rem énykedjek, úgyhogy hazafel é óvatosan felhozom a t ém át.

Azt m ár tudod, hogyan tervezed innent QI?

Csabi fel ém fordul, k érde Qen n éz r ám, de nincs sz üks ég magyar ázatra, szinte azonnal tudja, mir QI besz élek.

Nem gondolkodtam rajta. Mi lenne, ha csak úgy sodr ódn ánk az árral, és k özben eld öntj ük, akarunk-e tervezni?

És azt egy ütt csin áljuk? faggatom tov ább, mire elmosolyodik.

A sodr ód ást és d önt ést? B ólintok. H át, az egy üttben biztos vagyok.

T öbbre nincs sz üks égem. A tudat, hogy akar engem, teljesen felvillanyoz. Évek s óv árg ása nyert értelmet akkor, amikor m ár k özel voltam hozz á, hogy feladjam. Ha n ála ennyit tesz a csak úgy , abban b ármikor benne vagyok &